

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9450/2025
05.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Радмила Стаменковић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Ступац, адвокат из ..., ради измене одлуке о супружничком издржавању, одлучујући о ревизији тужиле-противтужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 169/2025 од 02.04.2025. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле-противтужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 169/2025 од 02.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1703/24 од 20.12.2024. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле-противтужене, којим је тражено да се тужени-противтужилац обавезе да на име доприноса за издржавање тужиле-противтужене плаћа 30.000,00 динара, сваког 01.-ог до 05.-ог у месецу убудуће, док за то постоје законски услови, почев од дана подношења тужбе и да се на тај начин измени пресуда Првог основног суда у Београду П2 3871/10 од 10.05.2011. године, у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца и утврђено је да престаје обавеза тужиоца- противтуженог да на име супружничког издржавања тужиле-противтужене плаћа месечни износ од 8.000,00 динара, а која је утврђена ставом другим пресуде П2 3871/10 од 10.05.2011. године, почев од 15.11.2024. године. Ставом трећим изреке, одређено је да се овом пресудом мења пресуда Првог основног суда у Београду П2 3871/10 од 10.05.2011. године, у ставу другом изреке. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 169/2025 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле-противтужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 1703/24 од 20.12.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле-противтужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужила-противтужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући правилност другостепене пресуде у смислу члана 408. Закона парничном поступку у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон), у вези члана 202. Породичног закона – ПЗ, Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака разведен је пресудом Првог основног суда у Београду П2 3871/10 од 10.05.2011. године, којом је тужени обавезан да на име супружничког издржавања плаћа тужили месечно износ од 8.000,00 динара. Тужила има 13 година радног стажа, има здравствених проблема, карпални тунел шаке и може да помера шаке, али ништа теже не може да ухвати, има остеопорозу и неуролошке проблеме кичме врата, има дегенеративне промене, нема могућности да се са 66 година запосли и да ради још годину и по дана, како би стекла право на пензију. Поред утврђених болести тужили није конкретно утврђена неспособност за рад, нити има доказа да је неспособна за рад. Живи у свом стану од 27 м², потребе тужиле износе 2 -3.000,00 динара за струју, инфостан 3 -4.000,00 динара, за храну троши колико има (није прецизирала), гардеробу не купује. За време трајања брака, постојао је договор између странака да тужени ради, а да тужила буде са дететом код куће и брине о мал. кћерки, тако да се тужила у току трајања брака бринула о кући, кувала, прала и чистила, иако има здравствених проблема од 42. године живота. Тужени је отишао у пензију у 51. години живота, пун радни стаж, тада је кћерка имала 12 година, а тужила 46 година. Када је супруг предао захтев за развод, тужила је радила пар месеци на замени као чистачица. Тужени има 71 годину и пензију од просечно 73.258.00 динара, живи у соби коју изнајмљује за 200 евра месечно и користи кухињу и купатило, често путује у Босну код родбине, иде у Немачку где живи ћерка и у Аустрију где живи брат туженог. Има здравствених проблема, јер има проширење срчаног залиска и висок крвни притисак.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом одредбе члана 163. став 1, 164. и 167. Породичног закона, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиле-противтужене, и усвојили тужбени захтев туженог-противтужиоца налазећи да су испуњени услови да се утврди престанак његове обавезе супружанског издржавања тужиле-противтужене.

Према одредби члана 163. Породичног закона („Службени гласник РС“ 18/05, 72/11 и 6/15), издржавање супружника после престанка брака не може трајати дуже од пет година (став 2.), а изузетно, издржавање супружника по престанку брака може се продужити и после истека рока од пет година, ако нарочито оправдани разлози спречавају супружника повериоца издржавања да ради (став 3.). Чланом 167. став 1. тачка 1. истог закона, прописано је да издржавање престаје када истекне време трајања.

По оцени Врховног суда правилно је становиште нижестепених судова о основаности противтужбеног захтева.

Наиме, у овом случају издржавање тужиле-противтужене било је одређено правноснажном судском одлуком почев од 10.05.2011. године, па убудуће. Стога је рок, у смислу члана 163. Породичног закона, истекао 10.05.2016. године, па је са тим даном престало право тужиле на издржавање. Без захтева повериоца издржавања и доказивања неопходних чињеница о постојању нарочито оправданих разлога који га спречавају да ради, издржавање не може бити продужено. Како је издржавање престало истеком времена трајања издржавања, правилно су нижестепени судови применом наведених законских одредби закључили да је тужбени захтев туженог за престанак супружанског издржавања основан и сходно томе, захтев тужиле-противтужене неоснован.

Нису основани ревизијски наводи тужиле о погрешној примени материјалног права. Наиме, обавеза повериоца издржавања, да тужбу за продужење издржавања мора поднети пре истека рока од пет година, произилази из саме садржине цитираних законских одредби, које одређују трајање издржавања супружника. Без обзира да ли је издржавање ограничено или не судском одлуком, трајање издржавања ограничено је законом на рок од пет година. Истеком тог рока, без захтева за продужење издржавања који се мора поднети до истека рока од пет година, издржавање не може бити продужено јер престаје по закону, самим истеком времена трајања и не може се поново остварити. Код наведеног, без утицаја су ревизијски наводи о испуњености услова за продужење издржавања туженој због нарочито оправданих разлога који је спречавају да ради а који се тичу њеног здравственог стања и година живота.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно оцењени од стране другостепеног суда и оспорава оцена изведених доказа због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП, те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију тужиле-противтужене и одлучио као у изреци применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**